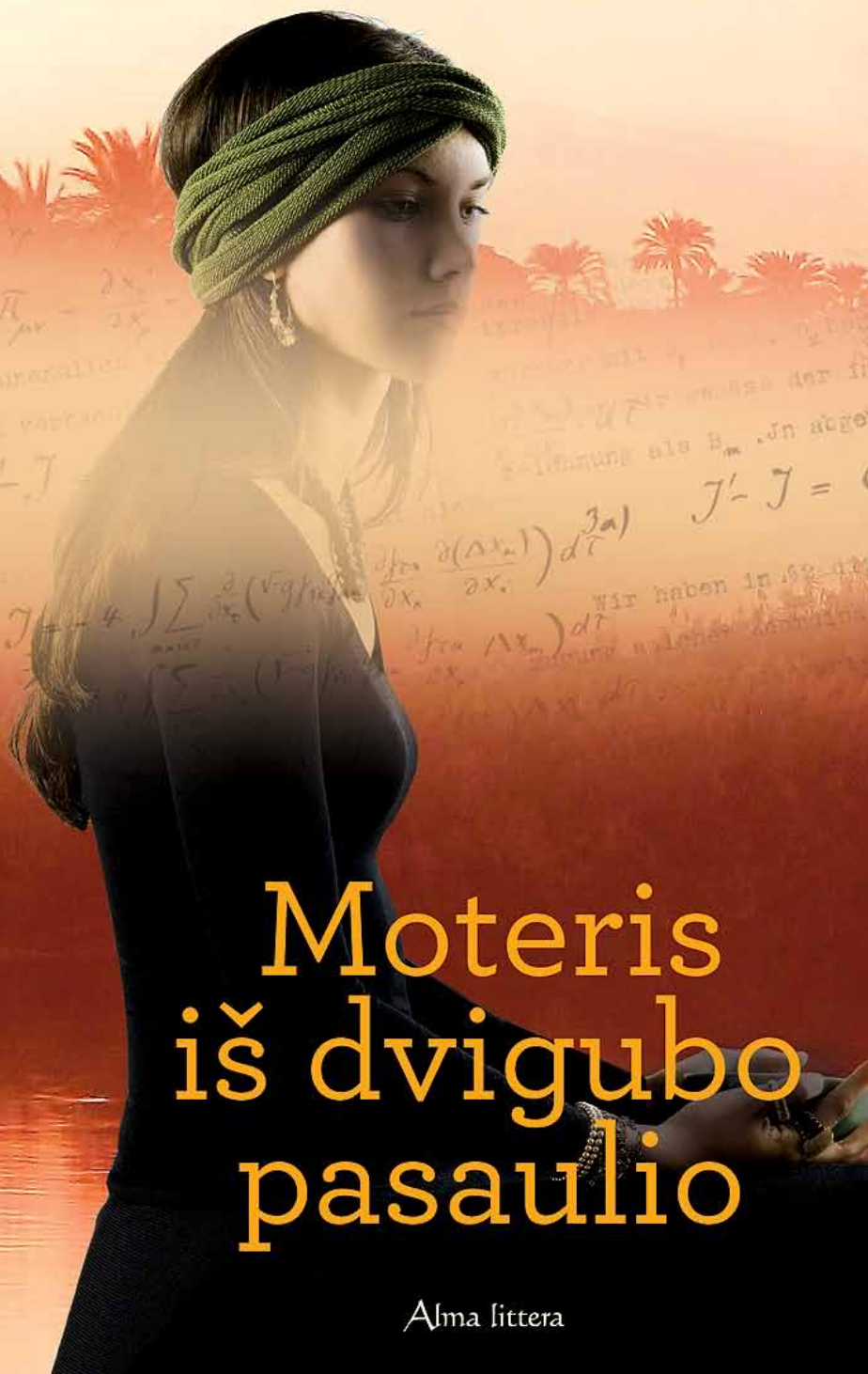

Svetlana Čecka

Moteris
iš dvigubo
pasaulio

Alma littera

*Jeigu tikrovė – tai iliuzija,
kodėl tikrovės nesusikūrus pagal savo norus?*

1

Lapkričio rytas buvo apniukęs, pasiutusiai pustė. Smulkios baltos snaigės blaškėsi ore ir lipo prie automobilio stiklo, vos spėjau braukti valytuvais. Atrodė, kažkas tyčia saujomis svaido sniegą man į langą, lyg norėtų užlipinti akis.

Sumautas oras! O gal mano nuotaika? Jau kelios dienos kamavo bloga nuojauta ir kvailas sapnas: stoviu kampe nuoga, tik su permatomu chalatėliu, o po kojomis – ledas. Apšidairau ir matau nuogus apdribusius užpakalius, nuogas nugaras. Žmonės stovi ant pakylos išsirikiavę eilėje, o keičiausia, kad ir aš ten noriu, ant tos pakylos, bet negaliu žengti žingsnio.

Kas man, po galais?

Masyvūs vartai piktai nusišypsojo rodydami metalinius dantis, bet, vos pro juos pravažiavau, išsyk užsičiaupė. Palikau savo opeliuką universiteto kieme ir susigūžusi nuo

žvarbaus vėjo nulėkiau prie didelio pilko pastato. Atplėšusi duris skubiai smukau vidun.

– Šiandien kažkas įvyks, – sumurmėjau laiptais lipdama į antrą aukštą, kur buvo mano laboratorija.

Koridoriuje buvo tuščia.

Laboratorijoje žvilgtelėjau į veidrodį ant drabužių spintos durų. Į mane žvelgė laiko dar nepalietas persikų spalvos veidas, apgaubtas garbanotų juodų plaukų iki pečių. Jokių raukšlelių apie akis, makiažas minimalus, drabužiai neįmantrūs: klasikinės juodos kelnės, balta palaidinė, pilkas vilnonis švarkelis, iš aksesuarų – tik laikrodis. Klasika, ir nieko nereikalingo. Jei ne ta ramybės neduodanti kvaila nuojauta, būtų tiesiog idealu!

Kažkas turi įvykti, tariau sau, sėsdama į juodą patogų kreslą prie lango, ir įjungiau kompiuterį.

Na štai! Nuojauta manęs neapgavo. Gavau elektroninį laišką iš senos draugės Ritos, kurios nemačiau jau pusę metų. Po teisybei, nemačiau ir matyti nenoriu. Žiūrėk, vėl vaidins psichologę. Nagi, ko jai iš manęs staiga prireikė?

Spalio 15 d.

14:23

Sveika, Helga!

Kaip tu? Šimtą metų nieko apie tave negirdėjau!

Klausyk, aš iškart prie reikalo. Čia vienas žmogus tavęs labai ieško. Štai ką jis man parašė:

„Laba diena, Rita. Turiu prašymą. Mėginau susisiekti su Helga socialiniame tinkle, bet ji mane ignoroja. Tinkle pamačiau, kad Jūs – vienintelė Helgos draugė, todėl noriu paprašyti paslaugos. Mano draugas prieš 10 metų labai ižeidė Helgą. Detalių nežinau, bet jis trokšta atsiprašyti. Asmeniškai. Parašykite man Helgos elektroninio pašto adresą. Žinoma, jeigu ji neprieštaraus. Iš anksto dėkoju.

Baltazaras“

Helga, tu ir man niekada neatsakai į žinutes tinkle. Bet... nustebinai. Maniau, viską apie tave žinau, o čia kažkoks slaptas draugas išlindo. Tiek to, nenoriu vėl pyktis. Klausyk, įlisk į tinklą ir atsakyk tam Baltazarui. Juk intriga!

Tavo Rita

Prieš porą metų įkalbėta Ritos („Turi praplėsti draugų ratą, galų gale, taip geriau pažinsi pati save!“) užsiregistravau socialiniame tinkle. Paklusau tiesiog, kad Rita atstotų, ir tučtuoju pamiršau apie abejotiną galimybę susipažinti su savimi. Ir jokio Baltazaro aš nepažįstu. Nei Kasparo, nei Merkelio.

Ir vis dėlto Ritos persiųstas laiškas suintrigavo.

Prisiregistravau tinkle.

Mama mia! Kiek čia šiukšlių iš nepažįstamų personažų! Kažkas organizuoja apsipirkimą Milane, kažkas dalijasi re-

ceptais ir stebuklingais liekninančiais vaistais, siūlo draugauti ir santykiuoti. Horoskopai, paveiksliukai, šlamšto reklamos...

Tarp krūvos laiškų pastebėjau neįprastą vardą. Pasirodo, tas Baltazaras mane atakuoja jau beveik metus, ir dažniausiai naktimis.

Kovo 11 d.

02:33

Sveika Helga,

modu nepažįstami, bet gal galėtumėte duoti savo elektroninio pašto adresą. Jo ne man reikia, o vienam žmogui, kurį Jūs pažįstate.

Baltazaras

Balandžio 11 d.

02:48

Jūs ignoruojate mane. Na, daugiau nerašysiu. Bet žinokite, jam tai labai svarbu.

Birželio 25 d.

03:31

Dar kartą sveika. Supratau, kad esate nedažna lankytoja. Todėl rašysiu, kol atsiliėpsite. Aš galiu laukti, tik va bičiulio, kuris nori Jūsų atsiprašyti, gaila.

Baltazaras

Liepos 27 d.

21:38

Sveika dar kartą!

Tik porą žodžių. Prašau, atsiliepkite.

Rugsėjo 28 d.

21:00

Kartą per metus ir lazda iššauna. Laiko dar yra.

Lauksiu...

Spalio 10 d.

3:51

Gal per Kalėdas?

Baltazaras

Perskaičiusi pasijutau tarsi ašotis, iš kurio gėrė kažkoks Baltazaras. Štai gauna moteris tokius laiškus, ir ką su jais daryti? Kas tu, Baltazarai? Kompleksuojantis nykštukas Baltazaras? Vedęs, bet vienišas nevykėlis Baltazaras? O gal tu – moteris? O gal iš tiesų geradaris princas ant balto žirgo, trokštantis padėti draugui? Ir kas tas paslaptingas tavo draugas, kurį aš turėčiau pažinoti ir kuris laukia nesulaukia, kada galės manęs atsiprašyti? Ir kodėl tas Baltazaras negalėjo parašyti paprastai: aš toks ir toks, rašau jums, nes noriu pavogti keletą nuobodaus jūsų gyvenimo valandų. Būtų daug aiškiau, ir tikrai būčiau dėkinga, kad kelioms va-

landoms praskaidrino nuotaiką. Gal ir atsakyčiau jam, pakaitinčiau fantaziją.

Įsijautusi nė nepastebėjau, kaip perskaičiau dar ir šūsnį isteriškų diskusijų apie nelaimingą meilę, vargus dėl vidurio amžiaus krizės, apie politiką ir politikus, apie gyvenimo prasmę ir ką daryti įstrigus versle – ieškoti naujų kryptių ar stovėti ir laukti, kol konkurencijos buldozeris sulygins tave su žeme.

Kodėl žmonės lenda į tuos socialinius tinklus? Negi jie nesupranta, kad tinklas – tik iliuzija, depresuotų nevykėlių gaudyklė? Pakliuvai tenai, ir nebeatsikratysi trolių, primateančių tau savo ideologiją ir manipuliuojančių tavimi, provokuojančių diskusijas, ginčus, karus. Žmonės socialiniuose tinkluose man primena žuvis tinkle. Tik žuvys pakliūva atsitiktinai, o žmogus sąmoningai eina žudytis į tinklą. Zigmundas Froidas sakė, kad visos mūsų problemos atsiranda dėl to, kad trūksta meilės. Turbūt jis buvo teisus.

„Na ką gi, – galiausiai tariau sau, – akimirką ir aš pasiduosiu nemeilės sindromui. Vien iš smalsumo.“

Ir parašiau Baltazarui.

Lapkričio 1 d.

8:00

Kas Jūs?

Atsakymo ilgai laukti nereikėjo. Atėjo lygiai po minutės, lyg tas Baltazaras visus metus akylai stebėtų mane.

Lapkričio 1 d.

8:01

Sveika, Helga,

žinojau, kad atsiliėpsite.

Aš Jums – niekas, bet yra žmogus, kuris dėl Jūsų iš proto eina jau 18 metų.

Aštuoniolika metų? O Ritai rašė, kad dešimt. Žinoma, aš norėčiau, kad koks nors princas aštuoniolika metų eitų dėl manęs iš proto, bet, deja, nesu princesė. Aš – ne iš tų moterų, dėl kurių perrašoma istorija. Dėl manęs dar niekas nesikraustė iš proto. O įvertinus mano amžių („Oho, tau jau trisdešimt šešeri!“), ir nesikraustys. Šis kavalierius – tikrai ne man. Tai ne mano istorija.

Taip nusprendusi palikau savo naująjį virtualų herojų be atsakymo. Tegul eina po paraliais! Aš turiu svarbesnių reikalų.